

mæþ smör ok fiughur pund mæþ flæsk ok et marka nôt ok tolf höns, ok kombær han egh a þöm dagh, sum han ma æta kôt a ælla smör, þa gærin böndær hanum sua manga fiska firi þæn annan kustin ok uarin liþughe, ok et halft pund mæþ uax. §. 1. Nu þa biskupær will kirkiu 5 uighia, þa skal han fa manaþa buþ firi sik ok sighia sokninne a huat dagh han kombær a, ok þæn kostin þa förin böndær a kirkiu bol mote hanum. §. 2. Skötninga alla, þa sum um uixla dagh giuas, þa skulu præste til föþu ligia. Alla þa, sum siþan giuas, ær kirkia ær uighþ, þa a 10 þæn uald, sum giuær, huat han uill hældær, giua præste til föþu ælla kirkiu til skruz.

III. Um præstær ælla kirkia dela um skötninga innan hæfþa.

Nu dele præstær ok kirkia um skötninga innan hæfþa, 15

1. Nôt af en marks värde. *Mark* f. 1) Mark d. ä. skålpund. 2) Mark, myntsort. Ursprungligen voro dessa båda lika i värde, ty de ädla metallerna vägdes förr än de präglades, men genom myntets fortgående försämring uppstod en större skillnad dem emellan I ÖG. talas om *mark silfs*, som var lika med 2 *markær pænninga* och *mark vaþmala* d. v. s. så många alnar vadmal, som efter en bestämd taxa motsvarade värdet af en mark silfver (därtill fordrades 96 alnar jfr DrB 16: 2). Marken delades i 8 *örær* och hvar *öre* i 3 *örtughar*, hvar *örtugh* i 16 *pænningar* i Götalandskapen, 8 i Svealandskapen. Före medlet af 1300-talet var penningen det enda mynt, som präglades i Sverge; första markstycket slogs år 1536, det första guldmynt 1568.

3. *Gærin* 3 pl. pres. konj. af *gæra*: göra, erlägga, gifva. I fsv., dock icke i ä. VGL., förekommer i 3 plur. af såväl pres. som pret. konj. ändelsen *-in*, motsvarande got. *-aina*, *-eina*, men i västnordiska språkgruppen (isl. och fno.) *-i*; fsv. står således här på en äldre ståndpunkt än systerspråken. Jfr Bugge i *Antiqv. Tidskr. för Sverige* V 23ff., Kock: *Fornsv. ljudlära* s. 509, Noreen i *Pauls Grundriss* I 517.

6. Öfvers. sända bud om sin ankomst en månad förut

11. *Þæn* (isl. *þann*) nytjas såsom nominativ, men är egentligen ack. sing. maskul. Den ursprungliga nom. sg. m. *sar* l. *sa* förekommer i fsv. blott i VGL.; *þa* (r. 9, 10) är nom. pl. f. med apokoperadt *r*, således = *þar*, äfven *þær*. Apokope af *r* är i ÖG. vanligt ej blott i detta ord.

14. *Hæfþ*, gen. *hæfþa(r)* f.